

DUIZEND VERSIES
KLAAR WATER

Dorien De Vylder

DUIZEND VERSIES
KLAAR WATER

P E L C K M A N S

voor Bart, Helder & Enoch

DE EERSTE HERFSTWIND

De opborrelende schemering
stoot het van zichzelf bewuste
blanco uit mijn hoofd

Als de blauwe saffier in mijn verlovingsring
stroomt daar nu de Lesse
in de slijpvorm van een glimlach

Nooit kan het licht los
door deze edelsteen
aan mijn vinger

Altijd de duistere,
hartklopachtige rivier
in de bedding van dit naaldbos

Ik stamel. Meteen verandert
het potlood in een vogel, correct,
een kerkuil vliegt

dwars door het scherm
naar de binnenholte
van mijn oog,

strijkt geruisloos
over mijn woordeloze liefde.
Pas geslepen duikt hij neer op zijn prooi.

EEN INDRINGENDE GEUR MAAKT ZICH
VAN DE WOONKAMER MEESTER

*Ik klom de heuvel over
Ik klom de heuvel over
Al kon ik er ook rond*

Het uitspreken
brengt zijn lijfje
in beweging

Meticuleus afgedwaald
op een zachtmoedig dekentje
bij de knisperende haard

glimt zijn chitineschild
opgetogen, almaar meer
komt hij op verhaal

Rechtdoor, de vlammen in

STALKAARS

Aan de horizon die zachte, warme gloed van wat voor altijd lijkt.
Waaruit zo nu en dan een stip zich losmaakt, naar voren schiet:
een krachtig geworpen speer die heel even blijft hangen
zich dan loodrecht naar beneden stort. Ons treft in dit hart van nu.

Sinds kort wil ik iedere dag die klaarte vinden waarop ik reken
de tel voor ik sterf: onophoudelijk houd ik wie ik liefheb
tegen het schelle licht van ijlings op ons afkomende koplampen.
Pas bij vertrek wordt alles op scherp gezet.

Jij lag, op zoek naar bescherming, opgerold in een inktzwarte rots.
Deze kern waarin een kortleven zich samenbalde,
deze vluchtige tache de beauté aan een kilblauwe hemel,
ontbond zich sereen in een vijftal geluidloze kraaien.

Een heloranje horizon: in lichterlaaie staan de schuren waarin dat
wat voor altijd was, lag opgeslagen. De turfzwarte vogels kringelen,
krassen op leven en dood in ons oor: altijd weer iets of iemand
die uit onze iris ontsnapt.

VANZELFSPREKEND

De motten beuken tegen het raam
Een barst gaapt
in de naad tussen muur en plafond

Het gat in mijn oor
vanzelfsprekend
maar nooit eerder zag ik het: zo groot

De wereld staat in brand,
ik nip schichtig van een kaars

KILLERBRIESJE

*Het ritselt hier
Zijn het lenteblaadjes?
Zijn het maden?*

Als vissen op het droge
spartelen onze harten
Een kroonslagader, dorre tak
knakt. Haar hak

neemt het ritme over,
drijft het tempo op,
drijft de ware tuin
in het raam

Een jonge zwaluw mist
hoe wat waar is
onder luid applaus
kantelt

Een druppel bloed
kronkelt behoedzaam
over het glas
omlaag

HET KRIMPT

Mijn gezin tot een gedicht
Je lach die vettig door de ochtend galmt
als een vers bedauwde obese rode roos
tot een gedicht. Die helderslag, tot een gedicht
Wat ik zie hoor voel ruik proef opmerk
denk, doe in deze horizonlange, zwoele nacht, tot een gedicht
De serpentine dans die mijn gedachten ontvouwt
de duende tussen mijn geest en dit vel papier, jouw dood
en de jouwe, mijn lot, mijn rot, de tol van geen god, *er is geen leven of dood, alleen
activiteit*, murmelt Mina met zachte, ontsmette stem. Het schrijven van een gedicht
Tot een gedicht. Tot een gedicht, tot een gedicht.
Tot gedicht.

Jij, spreek het uit, open